

STUDENTEN WEEKBLAD

22e JAARGANG.
No. 11.

REDACTEUREN:

MEJ. C. M. JELGERSMA, H. L. DINGER, A. G. MARIS, E. KANN,
B. C. VAN BALEN WALTER, MEJ. J. BECKERING VINCKERS, G. E. GERST.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
11 DEC. 1919.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS VAN 1 OCTOBER TOT 31 DECEMBER 1919 f 1.50. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

Rede, uitgesproken door den heer E. M. van Berckel, bij gelegenheid van den Senaatsoverdracht op 9 Dec. 1919.

Rede, uitgesproken door den heer F. B. J. Gips, bij gelegenheid van den Senaatsoverdracht, op 9 Dec. 1919.

Bekendmaking.

Studenten Sociëteit Phoenix. Bibliotheek. Nieuw aangeschafte boeken.

Gedachten en Gedichten.

Studentengrapjes, door O. M.
Casa de Etudiantes.

Vereenigingsleven.

Civiel en Bouwk. Stud. Gezelschap „Practische Studie”.
Electrotechnische Vereeniging.
Algemeene Studenten Sportvereeniging.
Practisch Idealisten Associatie. Lezingsverslag.

Ingezonden.

Aan den heer E. Kunkels, door G. van der Vegt.

Redactioneel.

Studiebelangen.

Centrale Commissie voor Studiebelangen.

Technische Hoogeschool.

Mededeelingen.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

REDE

UITGESPROKEN DOOR DEN HEER E. M. VAN BERCKEL,
BIJ GELEGENHEID VAN DEN SENAATSOVERDRACHT OP
9 DECEMBER 1919.

Mijne Heeren Senatoren, Honorair Senatoren!
Te installeren Senatoren!
Leden van het Delftsch Studenten Corps!

Mijne Heeren!

Zoo is het uur aangebroken, dat wij afstand hebben te doen en afscheid hebben te nemen van onze zetels, en ik grijp deze gelegenheid aan om U te spreken over een zeer belangrijke zaak van het Corps, de groentijd.

En dan dringen zich de vragen naar voren: Heeft de groentijd altijd bestaan? Bleef zij altijd in dezelfde vorm en waaruit is zij voortgesproten?

Het antwoord op de laatste vraag is gemakkelijk te gissen. Uit de gewoonte, ook in andere kringen gebruikelijk, den nieuweling te misleiden, is langzaam de mos geboren. Eene poging om de mos op te heffen, mislukte radikaal, daarna werd de groentijd gereguleerd door de wet. Hoe goed het was deze in de wet op te nemen, toch zijn er ook wel bedenkingen tegen in te brengen, nl. het ontgroenen werd een recht, en een ieder had dat recht, ook al was hij heelemaal niet in staat te ontgroenen.

Is het niet een feit, dat juist menschen, die met hunne wijze van groenen zoo'n erbarmelijk figuur slaan, zich steeds moeten beroepen op de wet, om hun prestige te handhaven. Ware het mos gebleven en geen wet geworden, zij hadden geen recht van spreken en konden zich nergens op beroepen.

Dit is echter niet het eenige. Voelden niet velen vroeger de verantwoordelijkheid mede, en is sedert dien het idee niet gegroeid, dat nu de Senaat de verantwoordelijkheid droeg en zij zelf zich alleen aan de wet behoefden te houden?

Was daardoor niet een hoop afbreuk gedaan aan het eigenlijk idee van den groentijd? Was het niet voor velen geworden een quaestie van zuiver vermaak ten koste van derden? Sommigen denken er niet aan een groen te leeren kennen, het is misschien te moeilijk. Iemand eens goed uitlachen over zijn wan-idees van

studentzijn, prachtig, maar wie legt hun eens duidelijk het studentenleven uit? „t Is veels te vermoeiend, en wat heb je er aan,” hoorde ik een blasé 2e-jaars spreken.

Zou het niet beter zijn geweest, dat alleen maar menschen zich met den groentijd bemoeiden, die zich interesseeren voor het Corps en voor de voortleving daarvan?

Op den dag der inschrijving dringen tegelijk met de groenen een even groote schaar geheel vreemde gezichten binnen. Het zijn de menschen waarvan verteld wordt, dat ze Corpslid zijn, en die nooit door tegenwoordigheid getuigen hebben afgelegd het Corps te apprecieeren, en die nu ineens wel zich er mee gaan bemoeien.

Zouden die menschen, vroeger, toen de groentijd mos was, zich ook vertoond hebben? Hoe moeten die menschen het groen in het studentenleven leiden? U kunt ze niet weren; ze hebben recht.

En juist die menschen hebben hun mond vol over mos. En het is ook zoo moeilijk als Senaat iets wat uit den tijd is of ontardt op te ruimen, omdat altijd weer geschermd wordt met het oer-oude van de mos. Maar sommige mores, die Gij zoo oud waant, zijn nog zoo jong.

De Diës-comedie wordt nooit tot een einde gebracht, de groenen-comedie altijd. Het is nog niet zoo lang geleden dat dat juist andersom was. Het gooien op het laatste feest is van betrekkelijk jongen datum en de laatste jaren overdreven. Beestenwagenavond, uit de aard der zaak afgeschaft door het verhuizen van de groenen-kroegen van de Doelen naar de Sociëteit, was geheel onbekend. Ik zou zoo geruimen tijd door kunnen gaan, doch ik wilde slechts met enkele voorbeelden aanhalen, dat wel eens iets als oer-oud wordt verondersteld terwijl het feitelijk zoo jong is, terwijl wat vroeger gebruikelijk was, wel eens wat sterk overdreven werd.

Wanten wij behoudend zijn, maar *alleen* van het goede. En mocht in den loop der jaren bij sommigen het idee van den groentijd op den achtergrond zijn geraakt, laten wij het thans door middel van het patronaat weer op zijn plaats herstellen, want hieruit schuilt de kracht van het patronaat.

Het wekt eene mede-verantwoordelijk op. Het behoudt de ouden voor den groentijd en Candidaat-leden komen daardoor meer in aanraking met ouderen van dagen.

Het oorspronkelijk idee van den groentijd, zoo zeide ik, is wel een weinig op den achtergrond geraakt. Is het wonder? De wet noemt rechten, maar waar staan de verplichtingen tegenover de candidaat leden? Zijn het niet de vragen van den cliënt, die onbewust den patroon het doel van den groentijd doen herinneren?

Deze laatste groentijd geeft zooveel voorbeelden daarvan. Het eerstejaar werd ontlast van menig groentijdsfeest. Geen candidaat-lid dat zich terugtrok in den groentijd, afgezien nog van de vele voordeelen voor iederen cliënt, die ik hier niet noemen wil, omdat ik de kwestie van uit een anderen hoek wilde overzien.

Natuurlijk zopals bij elke eerste proef gelukt de reactie niet volkomen. Er worden fouten gemaakt, doch als men de proef doorzet moeten ze in acht genomen worden voor een volgende maal.

Hoe scherp er ook opgelet is door den Senaat, dank zij vele opmerkingen van leden, dien het misbruiken van het patronaat een doorn in het oog was, hebben toch eenige menschen het tot protectie-doeleinden misbruikt. Zij hebben bewezen niet het minst van de zaak begrepen te hebben, evenals eenige, die het patronaat deden ontwaarden in een belachelijke bakerij, die lang niet geapprecieerd werd door de groenen, terwijl diegenen, die zich de vertroeteling lieten welgevallen, direct als zij de wieg verlaten hadden, afgestorven zijn voor het Corps weer.

Maar gelukkig, de overgroote meerderheid besefte hunne taak en hun tweeledige invloed, nl. op den cliënt en op den groentijd, deden belangrijke diensten aan het Corps.

Het patronaat moet binnen afzienbare tijden even bekend worden als het lage boordje en het kale hoofdje, opdat meer en meer geen groen aankomt zonder een patroon en dat het tot de uitzonderingen gaat behooren wanneer iemand er een toegewezen moet worden. Het is een verplichting van de corpsleden, het patronaat in de buitenwereld bekend te maken.

Dan zal de groentijd blijven het instituut, dat de bloei van ons Corps blijft verzekeren.

Honorair Senatoren!

Het is mijn wensch hier op dit oogenblik U mijnen dank te betuigen voor de wijze waarop ge steeds bereid zijt geweest ons bij te staan met raad en daad. Ik zal steeds met groote blijdschap terugdenken aan de prettige verstandhouding, die er tusschen ons geweest is.

Mede-Senatoren!

Helaas moest door ziekte genoodzaakt, Willy Munnich ons College vaarwel zeggen. Moge een spoedige beterschap hem weder in ons midden brengen. Het eerelid, de heer H. 't Hooft, werd bereid gevonden zijn plaats zoolang waar te nemen. Het is wel een bewijs voor groote liefde die Gij bracht, om weder uw werk in dienst te stellen voor het Corps.

Wij hebben gevijven lief en leed gedeeld gedurende een jaar.

Gedurende een jaar dat het Corps de leiding aan ons toevertrouwde. Ik weet met welk een opgewektheid Gij uw taak aanvaardde; ik weet met welk een liefde en toewijding Gij die volbracht hebt.

Te installeren Senatoren!

Vol vreugde ziet Gij den tijd tegemoet dat Gij leiding moogt geven aan het Corps.

Moge het U gegeven zijn het Corps leiding te geven in zijn groei.

Moge U met liefde dragen de verplichtingen, die uw ambt met zich draagt.

Dan zullen wij trotsch op U mogen zijn!

Mijnheer Gips!

Met het vaste vertrouwen geef ik U de voorzittershamer over, omdat ik er van overtuigd ben, dat U met ernst de belangen van het Corps zult dienen; omdat ik er van overtuigd ben, dat geen werk U te veel zal zijn, indien ons dierbaar Corps het van U eischt.

Thans dechargeer ik mij als President van den Senaat van het Delftsch Studenten Corps en installeer den heer F. B. J. Gips in mijn plaats.

REDE

UITGESPROKEN DOOR DEN HEER F. B. J. GIPS,
BIJ GELEGENHEID VAN DEN SENAATSOVERDRACHT
OP 9 DECEMBER 1919.

Mijnheer Van Berckel.

Toen gij zooveen het presidium van den Senaat aan mij overgedragen hebt, legde gij daarmee een zware taak op mijn schouders. Het afgelopen jaar was toch een tijdperk, zoowel voor het Corps zelf, als voor de vereenigingen, dat bloeiend genoemd mag worden. Er is in dat nu afgesloten jaar veel tot stand gebracht, er is opbouwend gewerkt, en dat is geweest onder Uw leiding. Veroorloof mij, Mijnheer v. B., uit naam van het Delftsch Studenten Corps, U te danken voor de wijze, waarop gij Uw taak vervuld hebt.

Maar ook gij, Mijne Heeren aftredende Senatoren, hebt Uw deel daartoe bijgedragen. Door Uw krachtigen steun hebt gij Uw president in staat gesteld het welzijn van het Corps te behartigen op zoo'n wijze, dat gij met Uw president met trots kan terugzien op het verschenen jaar. En daarom was het, dat ik wees op de zware taak, die wij te vervullen krijgen, namenlijk om die eensgezindheid en die solidariteit, die Uw Senaat kenmerkte en tot daden gereed maakte, om die te handhaven en na te volgen.

Mijne Heeren, het is mij een eervolle taak, U te mogen ontfeffen van de functies, die gij bekleed hebt.

Ik dechargeer dan de heeren F. Ebeling als secretaris, H. 't Hooft als thesaurier, E. J. Koch als archivaris, en L. R. Beynen als vice-secretaris van den Senaat van het D. S. C., en installeer met de functies in dezelfde volgorde de heeren F. van Amstel, H. J. Kist, J. Homan van der Heide en J. A. G. van der Steur Jr.

Waar ik U zooveen wees op groote verantwoordelijkheid, die wij op ons geladen hebben bij deze overdracht, dan was dat omdat het naar mijne meening de nu komende jaren zijn, die ons Corps richten zullen. In enkele jaren toch zal beslist worden of het D. S. C. de plaats in zal nemen die zij vroeger had en nog heeft, dan wel zal vallen tot een onbelangrijke gezelligheidsvereeniging. En van dien strijd, die zich in de naaste toekomst af zal spelen, zijn nu reeds de voortekenen voorhanden en lieden te over die ons Corps bedreigen en hetzij bewust, hetzij onbewust, er toe medewerken het Corps te ondermijnen. Ik herhaal, ook dikwijls tegoeder trouw. Want ook van hen, die het Corps vereeren, gaat soms een verkeerde invloed uit. Er zijn in ons midden nog van diegenen, wier hoogste symbool van het Corps wordt uitgedrukt in het woord „mores”. En daar wordt alles aan opgeofferd en zij bedenken niet, dat de mos de traditie er is, om aan het Corps een relief te geven, om het Corps te verfraaien, en niet is het Corps er om der traditie wille. De tradities en de gewoonten, de mos, die wij van onze voorgangers gekregen hebben, zijn ons een waardevol goed, maar zoolang als de traditie zelf niet versleten is. En zoodra wij merken, dat een traditie uitgeleefd is, moet zij, zooals een rotten appel uit den mand, verwijderd worden, om den naam en de hoogheid der overige tradities in stand te houden, zoodat wanneer de woorden traditie en mos genoemd, die voor ons een edele klank hebben en niet zooals veelal nu begroet met een schouperophalen of een glimlach. En die begrippen en ideeën, waarvan zoo vele tot holle klanken voor ons zijn geworden, die idealen van vrijheid, waarvan het woord van de la Rochefoucault van toepassing is: „dont ou parle toujours, mais ce que l'on n'a jamais vu.” Zij hebben hun tijd gehad, nieuwe banen moeten wij betreden, om ons Corps de plaats te verzekeren, waarop het recht heeft. Want zoolang wij allen nog overtuigd zijn, dat ons Corps er is, niet alleen, omdat het een historische noodzakelijkheid was, maar ook omdat wij allen gelooven in de roeping, die het te vervullen heeft als onafscheidelijk deel van de Technische Hoogeschool

Evenwel, er zijn grootere gevaren. Want diegenen, die ik u zoo

juist noemde, willen ook het Corps hoog houden, al strookt hun opvatting niet met de onze, er zijn anderen, waarvoor wij meer op onze hoede moeten zijn. En nu wil ik een oogenblik die groote massa over het hoofd zien, voor wie het Corps niets beteekent, de lauwen en onverschilligen, zij, waarvoor het Corps een dood woord is, die werken slechts als rem, als een blok aan het been. Ik bedoel die categorie, waarvan er helaas ook in het Corps gevonden worden, die krachtig gesteund worden door een groote groep buitenstaanders. Ik zei helaas. Want die lieden is het slechts te doen om ons Corps naar beneden te halen, in een hoek te dringen en indien mogelijk niet mede te laten tellen. Zij beschouwen het als afgedaan, een ouderwetsche instelling, die van geen belang meer is. En het is tegen die strooming, dat ik u zou willen waarschuwen, nog zijn zij niet krachtig genoeg, maar toch weten zij dagelijks onzen naam te bezoedelen en onze beteekenis te verkleinen. Driester dan ooit wordt de propaganda gevoerd en als altijd wordt weer als voorwendsel den groentijd aangegrepen om tegen onze opvattingen te manifesteren. En bleek niet uit de kolommen van verscheidene groote dagbladen, welke lieden die actie voeren? Menschen, twintig, dertig jaar geleden afgestudeerd, komen met verhalen uit hun groentijd, hoe erg, hoe liederlijk het toen wel toeging, maar ik zou hen willen toeroepen, was uw maatschappij toentertijd dan beter, hoe waren toen de toestanden in werkplaats en fabriek, in gevangenis en armwezen, hoe traden daar oude en dus bezadigde menschen op? En is het dan niet even belachelijk om den groentijd van nu te vergelijken met die van vele jaren geleden, als de bovengenoemde feiten? Alleen om het uiterlijk, dat het zelfde is, de boord en het korte haar, zegt men, dat 't wezen van den groentijd ook niet veranderd is. Maar laten die bedillers naar Engeland zien, daar spreekt de rechter met toga en pruik, zooals 300 jaar geleden, maar daarom is het recht zelf wel veranderd. Dat wij groote fouten hebben en misslagen begaan, ik zal de laatste zijn, om het te ontkennen, maar juist nog door het beoefenen van onze kracht kunnen wij de hand in eigen boezem steken en openlijk onze gebreken belijden. En door ruiterlijk te bekennen, dat wij heusch niet volmaakt, en die onvolkomenheden grondig te bestrijden, langs dien weg M. H., hoop ik, dat het Corps de plaats, die het in den loop der jaren veroverd heeft, zal behouden, versterken en vergrooten. Maar daarvoor is noodig een goede geest onder de Corpsleden zelf, een geest, die zich keert tegen uitwassen, tegen misbruiken en afgedane opvattingen. En dat alleen is te bereiken door een krachtig medeleven met het Corps, ieder lid moet zich als levend deel van het Corps voelen, ieder moet medewerken aan den opbouw, en ons steunen in den strijd, die ons wacht.

De Senaat hoopt U in het komende jaar belangrijke voorstellen te doen. Spoedig zal Uw aandacht gevraagd worden voor de plannen van den Senaat om tegemoet te komen aan den woningnood. De kwestie der beoefening van sport in 't het algemeen is een actueel vraagstuk, waarop de aandacht van een Senaat bij voortduring gevestigd blijft. Uw beslissing zal gevraagd worden voor de inter-academiale en internationale vraagstukken. Er zal een beroep op U worden gedaan bij eventuele inwendige hervormingen van het Corps.

Maar, M. H., ge begrijpt, alle deze plannen zijn ten doode opgeschreven, wanneer gij Uw medewerking weigert. Wanneer de Senaat te kampen zal hebben met bezwaren en moeielijkheden, hij hoopt die te overwinnen, gerugsteund door de kracht van het D. S. C., tegen lauwheid en onverschilligheid van de Corpsleden zelf, zal de Senaat het evenwel af moeten leggen, daarop stuiten alle hervormingen en alle plannen af.

M. H., laat ik mijne rede mogen beëindigen met een krachtig beroep te doen op Uw aller steun, daadwerkelijk en zedelijk, in het komende jaar. Laat de Senaat op de Corpsleden mogen bouwen en vertrouwen in het belang van ons dierbaar Delftsch Studenten Corps.

Ik heb gezegd.

Bekendmaking.

De Senaat van het Delftsch Studentencorps zal zoodra het concept der notulen van het Congres te Straatsburg hem bereikt heeft, aan de hand daarvan een uitgebreid verslag aan het Corps uitbrengen.

Studenten Societeit „Phoenix”.

BIBLIOTHEEK.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. Nederlandsch.

- IS. QUERIDO. — De oude Wereld.
H. ROBBERS. — Sint-Elmsvuur.
A. J. ZOETMULDER. — Geruïneerden.
L. HURRELBRINCK. — Trots.
E. VAN LOKHORST. — Phil's Amoureuze Perikelen.
KARIN MICHAËLIS. — Toen de Liefde in mijn Leven kwam.
(Geschenk).

II. Fransch.

- L. HALÉVY. — l'Abbé Constantin, (illustré).
— Histoires Montmartroises, (illustré).
R. BENJAMIN. — Gaspard.

III. Engelsch.

- H. G. WELLS. — The Undying Fire.
 " " — An English Girl in Paris.
 G. K. CHESTERTON. — The Innocence of Tather Brown.
 B. HARRADEN. — The Guiding Thread.
 M. BOWEN. — The Viper of Milan.
 E. PH. OPPENHEIM. — Master of Men.
 WILLIAM LE QUEUX. — Beril of the Biplane.
 " " — The Gamblers.
 " " — Who giveth this woman?
 " " — Stolen Sweets.
 " " — Secrets of the Foreign office.
 " " — The last million.
 " " — Sons of Satan.
 JEAN WEBSTER. — Much Ado about Peter.
 H. G. WELLS. — The war of the Worlds.
 WILLIAMSON. — Set in Silver.
 ZANGWILL. — The Big Bow Mystery.

Geschenk.

IV. Duitsch.

- JACOB WASSERMANN. — Die Masken Erwin Reiner.
 HEINRICH MANN. — Diana.

VI. Geschiedenis- en Levensbeschrijvingen.

- CHR. NUIJS. — Uit den Grooten tijd 1914—1918.
 TOLSTOI. — Tagebuch der Jugend 1847—1852.

VII. Koloniën, Land- en Volkenkunde.

- O. P. BESSELING. — Het Nederlandsch-Indisch Volkscredietwezen.
 A. S. HERSHEY. — Modern Japan.

IX. Technische Werken.

- W. S. DIXON. — The complete Horsman.

XII. Wijsbegeerte.

- W. RATHENAU. — Zur Mechanik des Geistes.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Studentengrapjes.

Ze reden langs velden en weiden,
 Omsuisd door den morgenwind,
 In een greppel reden ze beiden,
 Hij en 't lieve kind.

Vol modder zaten hun schoentje,
 Vol modder zat hij tot de knie.
 Hij gaf haar een paar stevige zoentjes,
 Op dat punt was hij een genie.

Toen zei ze met smachtende bliken,
 Zeg Henk, zijn we nu verloofd?
 Hij schrok. Nee, dat zou me niet schikken,
 Wat haal je me nu in je hoofd.

De terugtocht, ik kan het verklaren,
 Was werkelijk geen vroolijke klucht.
 Ze deden beiden het zwijgen bewaren,
 Maar zij, ze heeft telkens gezucht.

Ze zeide alleen bij het scheiden,
 Dat zal je me nooit weer lappen.
 Bah, ik mag je in 't geheel niet meer lijden
 Zoek een ander voor je grappen.

O. M.

Casa de Estudiantes.

Het Albaicin ligt tegenover het Alhambra. Een heuvelzijde bebouwd in nauwe, steile en grillig kronkelende oeroude straatjes, waar dwars doorheen een Moorsche wal loop met een stevige poort. 't Albaicin waarnaar ieder Spaansch dichterhart snakt, de wijk, waar de gitoogige Gitana's wonen, wier roode rozen in het haar gestoken, wier schitteroogen, paartanden gitaarspel en dansen steeds bezongen worden. In werkelijkheid een oud vervallen stadsdeel, zeer schilderachtig en vuil, dat u bitter tegenvalt, maar oud is het, heel oud. Onder langs stroomt de Darro, in den zomer een akelig stroompje, aan den anderen kant den heuvel begrenzend, waarop de Moorsche citadel en paleizen. De oude huizen in die buurt met hun patio's, heerlijk rustig en koel, herbergen dikwijls nog echt Moorsche gedeelten met onvervalscht Moorsche kolommetjes en schoonheden. Veel van die huizen toonen nog den oud-spaanschen stijl, waarop daar de Mooorsche omgeving den stempel drukte, den Mudejarstijl.

Slenterende langs de straat, die den Darro volgt en kijkende in de nauwe steegjes, waar een volgepakte ezel soms niet door kan,

ontdekten wij een bord aan een staak over de straat gestoken, en waarop te lezen stond: „Casa de Estudiantes” (studentenhuis).

Dadelijk was onze nieuwsgierigheid gewekt om te gaan zien, hoe onze zuidelijke studiebroeders zich daar zouden bevinden. Dus de steeg in, tot wij voor een poort in een huis stonden, waarvan de de geweldig zware houten deuren met koperen spijkers beslagen, open waren. Wij traden binnen en stonden weldra op den patio, door den zon fel beschenen, omzoomd door de zuilengalerij die stil en koel was. Een enkele slingerpland kroop langs de zuilen naar de eerste verdieping waarvan de corridor den patio omlijnt. Een verwaarloosd fonteintje ligt in het midden. Aan den anderen kant een wijde deuropening, die wij binnengingen. Daarna een breede, door ouderdom donker gekleurde houten trap met donkere betimmering der wanden. Eindelijk op den corridor. Helder wit gekalkt met vele spreuken en opschriften voorzien, die vertelden, dat: La repeticion es la madre de la ciencia (het repeteeren is de moeder der wetenschap, o, Beekman!) en dat menschen met booze zielen daar niet hoorden en vele andere. Pianogerammel wees ons den weg naar de zitzaal, zooals het opschrift ons wijs maakte. Wij openden de deur... geen Phoenixvoorzaal... maar een eenvoudige witgekalkt vertrek met de Moeder Gods aan den wand en de beschermheilige der stad Granada. Een schuchter mensch aan de piano, die dadelijk verstomde. Wij maakten ons bekend, waarop hij verdween en terugkwam met een jongen priester in soutane met een prettig karaktervol gezicht, die een en al voorkomendheid was, ons belangstellend uithoorde, waarna hij ons het gebouw toonde. Oeroud. Een gang met slaapkamertjes en dan den trots van het huis, een nieuw aangelegde badkamer.

Een spanjaard van een jaar of dertig in hemdsmouwen maakte geweldige strijkages, verdween, kwam terug zijn jas aantrekkende en liep mee. Weer een trap op en wij kwamen in een laag, lang vertrek met een prachtige, echte, ingelegde Mudejarzoldering, waarvan het hout door de jaren zwartbruin was gekleurd. Aan het einde van het vertrek stond een altaartje, hier werden de godsdienstoefeningen gehouden. Banken op rijen. Maar ook colleges werden daar gegeven. Langzamerhand bleek ons uit het gesprek, dat dit eigenlijk den grondslag was der hoogeschool met in de stad nog eenige lokaliteiten en laboratoria. Wij vroegen, welke studies hier gevolgd werden. 't Antwoord was kort: „alle”. Wij stonden paf en vroegen of we goed begrepen hadden. 't Was zoo, alle: ingenieur, geestelijke dokter, letterkundige, advocaat, kortom, alle. Vergelijk dat nu eens met onze gedifferentieerde hoogeschoolen. Zoo gaf de geestelijke colleges in rechten, letteren en aanverwante studies. Heerlijk, die gemoedelijke naïeve eenvoudigheid, wat een idyllische, ouderwetsche verhouding tusschen de studenten en hunne opvoeders. Men denkt zich terug in eene studentenmaatschappij van hondenden jaren geleden. Hoe passen die eeuwenoude betimmeringen er bij.

In dien godstdienst-, collegezaal waren in de wanden kasten met glazen deuren waarin broederlijk naast opgezette papegaaien en andere vogels en dieren, steenen, boeken, reageerbuisjes en een kolfje kopersulfaat stonden. Toen kwam de andere spanjaard in actie, toonde ons mineralen, was verheugd als wij ze herkenden en gaf beschouwingen ten beste. Hij putte zich uit in vriendelijkheden, terwijl de priester vriendelijk beleefd toekeek en wachtte. Werkelijk een zeer innemende man. In het gesprek ontpopte de burger zich als de man, die college gaf in de mineralogie en aanverwante vakken!

Het werd tijd om weg te gaan. Studenten waren gekomen om ons eens te bekijken en kennis te maken, als echte Spanjaarden uiterst voorkomend. Nadat wij het schitterende houten gewelf boven den trap hadden bewonderd, werkelijk een prachtstuk, namen wij afscheid. Geweldige plichtspelingen, beloften van schrijven en na de uitgestoken vingers van den priester gedrukt te hebben gingen wij en staken weer den fel beschenen patto over. Hoe heerlijk poëtisch moet hier de studie zijn, vergeleken bij het kille Delft.

VEREENIGINGSLEVEN.

Civiel en Bouwkundig Studentengezelschap
„Practische Studie”.

EXCURSIE NAAR ROTTERDAM, onder leiding van Prof. Ir. J. A. BAKKER, op Woensdag 17 December 1919.

Vertrek uit Delft: 8 uur 25 v. m.

Bezichtiging afgebrande gewapend-betonloods van de Katoenveem aan de Keilehaven, (met lijn 10 tot Ruigeplaat, verder te voet). Na afloop koffiedrinken in Café Fritschky (Reese), Noorder-eiland, Maaskade, W. Z.

N. m. te voet langs pakhuis China aan de Rijnhaven, (betonscheur) naar Z. O. Stoomgemaal aan het Afrikaanderplein, (oude gew. betonvloer). Als de tijd het toelaat langs gew. beton-silo aan de Maashaven en enige scholen van gew. beton, (waarbij een opslagplaats van gebogen betonbalken).

Intekenlijst in Keuken Hoofdgebouw.

LEZING op Woensdag 17 December 1919, 8 uur n. m., in Zaal 32, Hoofdgebouw T. H. ingang: Westvest.

Spreker: de heer E. A. VAN GENDEREN STORT.

Onderwerp: „Het verband tusschen constructie en montage in den brugbouw.”

De Secretaris,

Voorstraat 1, Delft.

J. W. DINGER.

Electrotechnische Vereeniging
te Delft.

LEZING op Donderdag 11 December 1919, des avonds 8 uur,
in Zaal β van het Natuurkundig en Electrotechnisch Laboratorium.

Spreker: de heer C. F. PROOS, Ingenieur aan de Nederlandsche
Kabel-fabriek.

Vrijdag 12 December, half drie: bezoek aan de Ned. Kabel-
fabriek, Schieweg te Delft.

De Secretaris,
W. HONDIUS BOLDINGH.

A. S. S.

De Algemeene Sportvereniging voor Studenten, het instituut
waarop het puik der natie trotsch behoort te zijn, bestaat, haar
naam is al langeren tijd over de tong der Delftsche juniores ge-
gaan en ze is er al voor een belangrijk gedeelte in geslaagd Corps
en Bond van hare goede plannen te overtuigen. Maar ook als van

vele acties vóór haar, wordt de goede opzet in haar groei ver-
traagd of belemmerd door de chronische kwaal van onze studenten-
maatschappij, kan ook zij zich niet ten volle ontplooiën tot een
gezonde algemeene vereeniging van enthousiaste jongelingen met
springend leven, wordt ook haar organisatoren in een glunderen
lach verweten, dat zij nog immer niet van steenen een muur ver-
mogen te maken: ik bedoel, dat ook de Sportvereniging er nog
zoo bitter gebrekkig in slaagt de groote massa der niet in Corps
of Bond opgenomen studenten te bereiken. Reeds ettelijke dagen
liggen bij de concierges der verschillende T. H. gebouwen lijsten
voor aanmelding als lid of voor verzoek om gelegenheid voor het
verkrijgen van inlichtingen, ter intekening — het resultaat is
miniem. En toch ben ik overtuigd, dat wanneer tegen het voor-
jaar de terreinen bespeeld worden, de plannen voor het met Rijks-
steun aan te leggen Sportpark met gebouw een vasteren vorm
aannemen en de Interacademiale Wedstrijden het studentenleven
rijker maken, de toeloop groot zal zijn. Maar wordt dan niet
begrepen, dat ook, of liever, vooral, voor den opzet de steun
noodig is?

Men bedenke zich.

Namens het Bestuur:
H. HESSELINK, Secretaris.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Ned. Vegetariërsbond, Afd. Delft.

LEZING

met lichtbeelden en platen,
IN DE LOGE-ZAAL,

op MAANDAG 15 DECEMBER,
's AVONDS 8 UUR.

Spreker: de heer D. DE CLERQ,
Ingenieur.

Onderwerp: „De Nieuwe Mensch”.

TOEGANGSPRIJS NAAR VERKIEZING.

TE HUUR:

een ZIT- en SLAAPKAMER,
zonder PENSION.

Brieven onder No. 36, Bureau van dit Blad.

DRINKT:

Grog van B. A. M. Arak

(zeer Oude Batavia-Arak)
de fijnste en meest verwarmende!

Uitzending van DINERS

van af 85 cents.

Dagelijks verkrijgbaar NASSI-GORENG.

Aanbevelend,

CHR. F. RÜTER, OUDE DELFT 120

Voor de levering van

Delftsche Limonade-Siropen

beveelt ondergeteekende zich beleeft aan.

W. DE HOOGH,

Oude Delft 152.

Telefoon 15.

Mr. WILLIAM W. DAVIDSON,
TEACHER OF ENGLISH.

Blind Englishman, educated at the Royal N. College,
London, gives conversation lessons.

Address: 97 ROTTERDAMSCHER WEG, Delft,
(2 minutes' walk past Jaffalaan).

NEDERLANDSCHE AMBACHTS-
EN NIJVERHEIDSKUNST

JAARBOEK 1919.

Inhoud: Voorbericht van het bestuur der V. A. N. K. —
Inleiding van de redactie-commissie: W. Penaat, Corn. van
der Sluijs en A. P. Smits — Ethische factoren in de moderne
schilderkunst door Professor R. N. Roland Holst — Nijver-
heid en kunst door P. M. Cochius — Iets over het ontstaan
van het meubel door A. P. Smits, met 4 afbeeldingen —
Moderne meubelen door J. M. van der Mey — De restauratie
in ambachts- en nijverheidskunst door dr. H. P. Berlage —
De hedendaagse meubelstijl door Ir. M. J. Granpré Molière
— De tentoonstelling van ambachts-, nijverheids- en volks-
kunst te Rotterdam 1918 — Lijst der afbeeldingen met
omschrijving der voorwerpen, het jaartal van ontstaan en
naam en adres der kunstenaars.

HET JAARBOEK 1919

is uitgegeven met steun van het Departement van Onderwijs,
Kunsten en Wetenschappen, onder redactie van een commissie
uit de V. A. N. K. (Nederl. Vereeniging van Ambachts- en
Nijverheidskunst)

80 blz. tekst en 80 blz. prenten

138 AFBEELDINGEN BUITEN DEN TEKST, NAAR
HET WERK VAN NEDERLANDSCHE KUNSTENAARS

Prijs: f 4,25.

In linnen gebonden, met goudstempel van S. H.
DE ROOS. Prijs f 5,75.

Voorhanden bij de Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
11 DECEMBER 1919. No. 11.

Practisch Idealisten Associatie.

VERSLAG van de Inleiding op de Algemeene Bijeenkomst, op
6 November 1919, door den heer J. J. v. D. LEEUW.

Over: „Behoudzucht, bolsjewisme of practisch-idealisme in maatschappij en studentenwereld.”

Spreker onderscheidde twee categorieën van menschen: 1°, zij, die leven en een spontane levende kracht bezitten en 2°, zij, die meer geleefd worden, en ging de invloed op hen na van groote maatschappelijke schokken, die voor de laatsten vaak van groot belang zijn, om hen wakker te schudden. Maar op het oogenblik dat het grootste gevaar geweken is, zakken zij weer terug in hun oude rust, tevreden dat alles zoo goed afgelopen is. De oorlog b.v. was voor hen een onweer dat een oogenblik een machtige indruk maakte, maar waarna zij weer veilig hun oude schuilplaats konden verlaten. Alle gebeurtenissen zijn voor hen slechts door enkele menschen, b.v. staatslieden teweeggebracht. Zij beseffen niet, dat, wat nu in de maatschappij plaats vindt slechts het uiterlijke teeken is dat de menschelijke geest de vorm waarin hij tot nu toe leefde ontgroeid is. Wanneer met den menschelijken geest niet tevens de vorm groeit, ontstaat er onrust, ontevredenheid en strijd, die slechts zal eindigen wanneer een beteren vorm gevonden is.

Spr. noemde dit de *historische idealistische* beschouwing van de samenleving, die volgens deze opvatting geworteld is in — en steeds de uiterlijke openbaring is van — de gesteldheid van den menschelijken geest, zoodat tegelijk hiermede steeds de ordening van de samenleving zal veranderen.

Tegenover dit historisch idealisme staat het *historisch-materialisme*, leerende, volgens Karl Marx, dat de stoffelijke omstandigheden niet door den menschelijken geest bepaald worden, maar door de maatschappelijke ordening en in het bijzonder door de materiele productieverhoudingen. Hier is dus de gesteldheid van den menschelijken geest een product! Consequent doorgevoerd leidt dit tot de opvatting, dat het voor den geest van den mensch steeds onmogelijk zal zijn, om iets aan die sociale verordening te veranderen; — immers is die geest van dezelfde gesteldheid als datgene, wat hem voortbracht en kan dus in de stoffelijke samenleving nooit bewust ingrijpen, daar hij de daartoe benodigde spontane levende kracht mist.

Er bestaat echter nog een derde beschouwingwijze, die men zou kunnen noemen het *onhistorisch idealisme*, welke het feit mist, dat de menschelijke geest een vaste ontwikkelingsgang gaat. Ieder pleit voor een bijzonderen door hem geliefkoosden vorm, alsof deze van ieders persoonlijke goedkeuring zou afhangen; zie b.v. in Hongarije, waar met de volkeren gedubbeld wordt en de ordening van het land van partijpolitiek afhangt.

Dit is echter een volkomen onwetenschappelijke wijze van handelen, daar alleen die samenleving blijvend mogelijk kan zijn, welke past bij het *ontwikkelingsstadium* van een bepaald volk.

Vaak heet het, dat de oude vorm van samenleving de kapitalistische is, terwijl die van de toekomst de communistische zal zijn. Spr. zou die liever willen noemen: de meer materialistische en de meer religieuze ordening, (religie vooral in de beteekenis van eenheid). Wanneer voor den mensch de stof werkelijker is dan zijn eigen ziel en de wereld in veelheid van vormen uiteenvalt, zal hij zich voelen te staan als tegenover zijn mede-menschen, tegenover al het ideeële en geestelijke. Hij ziet het goddelijk leven als iets, dat hem dwingt, van buiten af en waartegen hij op moet zien. Hij kan het niet erkennen omdat het tegenover hem staat.

De religieuze mensch echter ziet alles als de openbaring van het eene leven in alle dingen en dit verband is de werkelijke religie. In het eerste materialistische tijdperk staat de mensch tegenover zijn mede-menschen als tegenover een vijandige macht; hij is zelf het middelpunt van alles, is zelfzuchtig. Alles drukt hij uit in stoffelijke waarden, godsdienst, kunst en zelfs liefde. Typeerend in dit tijdperk is, dat geld een waarde in zich zelf krijgt in plaats van als ruilmiddel te dienen. De maatschappelijk sterkere zal den zwakkere uitbuiten en gebruiken als een instrument. De eenheid gaat verloren en zelfs het eigen leven wordt in afdeelingen gescheiden, welke niets met elkaar uit te staan hebben. Relegie, kunst en wetenschap staan niet in-, maar naast het eigen leven. Het gevolg in den godsdienst is b.v. het doode dogma, dat de plaats van de levende leerstelling gaat innemen.

Er wordt gepredikt dat de mensch „er” moet komen. Waar hij moet komen, wordt hem niet gezegd. Hij moet „er” komen, d. w. z. geld verdienen, een machtige en roemrijke positie verwerven. In zijn gedragingen tegenover zijn mede-menschen wordt hij geleid door de uiterlijke conventie, het „fatsoen”, de zedewet die buiten den mensch staat en niet een innerlijke levende kracht is. Wanneer deze uiterlijke wetten omvergeworpen worden ontstaat er verval van moraliteit, als een noodzakelijk gevolg, (zie b.v. in crisistijden).

Geld willen verdienen is geen idealisme, daar het een streven is naar eigen egoïstische plannetjes. Waar idealisme is het voelen van de groote eenheid en bindt den mensch aan alle anderen. De gemeenschap staat hier op den voorgrond en het levensdoel verandert dan van egocentrisch tot gemeenschappelijk; dit is het ware communisme, waarin de rijkdom in het leven zelf ligt — niet in stoffelijk bezit. Men heeft John Ruskin vroeger uitgelachen, toen hij zijn motto: „there is no wealth but life” tot middelpunt van zijn staathuishoudkunde maakte.

Merkwaardig is't dat het geschiedkundig perspectief de dingen in hun ware licht stelt. Zoo is b.v. de machthebber uit de Romeinse tijden — eens een aanzienlijke geëerde persoonlijkheid — nu vergeten; terwijl de Christusfiguur — in het oog van dien machthebber van weleer een onbeteekenende oproerkraaijer — nooit vergeten zal worden.

In groote tijden komt de waarachtige mensch tot gelding, waar hij zich ook bevindt en zal het vernisje dat velen bedekte, niet meer gezien worden. In de afgelopen eeuw weerklonken nu en dan stemmen, die de nieuwe geestesgesteldheid vertolkten. Dichters en sociale denkers kwamen met nieuwe denkbeelden aan, zie bijv. Shelly, Ruskin, e. a. In den beginne was er echter geen beantwoording hierop. Toch groeide het nieuwe leven en eens moet het in de individuen tot uiting komen, moet de idee tot daad worden.

De geestes gesteldheid van de wereld in dezen tijd vraagt naar de *komst van een groote figuur* en deze moet dan ook komen op elk gebied waar het noodig is. We kunnen dit in alle crisistijden nagaan en blijkbaar is het een sociologische wet. Dan zal het mogelijk zijn om een blijvende nieuwe vorm voor de samenleving te vinden. Vóór dien tijd kunnen de oude vormen opgebroken worden, — het is een *neen*, maar nog geen *ja!*

Wanneer we reeds vóór dien tijd een nieuwe vorm trachten te scheppen, zal deze hoogstens een pseudo-democratie zijn, daar het individu nog steeds op zich zelf uit is. Zoo kan een *chaos* ontstaan die het komen van de nieuwe orde bemoeilijkt! Er wordt veel gesproken van de geweldrevolutie als middel tot het afbreken van de oude vorm. Maar men zou kunnen vragen waar de maatschappelijke ordening zou zijn, indien alle menschen weggenomen werden. Daar die dan niet meer bestaat is die ordening dus niet iets, dat buiten ons zelf bestaanbaar is, en voordat de mensch *in sich zelf* de nieuwe orde heeft opgebouwd, kan hij niet mee helpen hervormen buiten zijn elgen persoonlijkheid.

Het groote bezwaar tegen het bolsjewisme is, dat het niet radicaal genoeg is. In de oorlogsjaren bleek hoe alles wat met zorg uiterlijk was opgebouwd, b.v. het internationale oorlogsrecht tot in de kleinste bepalingen geschonden werd. Die wetten waren geen innerlijk leven en men vergenoegde zich met een Ersatz-hervorming!

De onjuistheid van den stelregel: het doel heiligt de middelen zou men met het volgende beeld kunnen illustreren. Wanneer een bakker brood zou willen bereiden uit kiezelsteen, zou hij bevinden, dat dit niet ging, en evenzoo is het onmogelijk de nieuwe samenleving, welke de geest van broederschap moet bezitten op te bouwen uit samenstellende elementen, waarin die geest niet voorkomt. *Wat in het materiaal ontbreekt zal in het product niet gevonden worden.*

Niemand zou er aan denken, bovengenoemd beginsel toe te passen in een zaak, of in een huizezin, (althans zal dit zedelijk niet goedgekeurd worden). Waarom zou dan voorstaten een andere moraal gelden dan voor het huisgezin? Is dit niet juist de oorzaak van alle ellende? De eisch van moraliteit moet een en dezelfde zijn, hetzij de groep waarvoor hij geldt, klein of groot is.

Een samenstaan van hen, die uit haat tegen het oude afbreken willen kan onmogelijk de nieuwe orde opbouwen. De uiterlijke klassenstrijd neemt een *horizontale scheiding* aan in de samenleving, maar juister ware een *verticale scheiding*, die menschen indeelt naar hun motieven in plaats van naar bezit of naar intellectuele vermogens.

Spreker onderscheidde drie methoden ter verbetering. Behoudzucht zegt: het oude zieke lichaam kan nog wel een tijd mee als het hier en daar bijgelapt wordt; — de geweldrevolutie zegt: het oude lichaam moet geheel vernietigd worden, (maar dan is er in het geheel geen lichaam, er is chaos!); — het practisch idealisme, (in verschillende vormen) zegt: wij willen regeneratie en hiervoor is noodig: 1°. de wil om te handelen; 2°. de kennis hoe het te doen en 3°. de daad zelf.

Hiervoor is een leger van helpers noodig en er moet een organisatie zijn, waarin het leven langzaam groeien kan. Wil men zich een teleurstelling besparen, dan is het echter in de eerste plaats noodig, om alle ongeduld van zich af te zetten.

Waarschijnlijk zal de wetgevende macht meer en meer afzakken naar speciale vakorganisaties, die de veranderingen zullen uitvoeren. Misschien is dit een minder gemakkelijke weg dan die van het geweld; maar deze laatste weg zal blijken, zooals hierboven getracht is aan te geven, nooit tot de verwezenlijking van het doel te leiden.

Vervolgens besprak de heer v. d. L., de werkwijze van de P. I. A. en eindigde met de opwekking, al onze krachten te geven in dienst van de opbouw van de nieuwe samenleving, al zal ook blijken dat men zich daardoor het leven niet gemakkelijker maakt!

H. G. FOKKER.

INGEZONDEN.

Aan den heer E. Kunkels.

Met zeer veel genoegen las ik uw ingezonden stuk in het vorige S. W.

De lezing van den heer Boshoff was ongetwijfeld zeer boeiend, en het is daarom dubbel te betreuren, dat betrekkelijk maar weinigen daar gekomen zijn. Men is over 't algemeen nog lang niet genoeg doordrongen van het feit, dat Zuid-Afrikaanders en Nederlanders stamverwanten zijn en daardoor natuurlijke vrienden met gemeenschappelijke belangen op verschillend gebied.

Juist zoo'n lezing als van den heer Boshoff kan zoo prachtig werken om onze sympathie voor Zuid-Afrika aan te wakkeren, een sympathie, waarop 't Boerenras alle recht heeft om aanspraak te maken.

Waar door het gebrek aan leerkrachten en leermiddelen enerzijds en door het ver uiteenliggen der nederzettingen anderzijds, het Hollandsche onderwijs in Zuid-Afrika groote moeilijkheden ondervindt, verdient het plan, om Hollandsche boeken te verzamelen, om over de geestelijk noodlijdende families te verdeelen, onze warme belangstelling en steun.

Gaarne voldoe ik dan ook aan uw verzoek.

De boeken kunnen gezonden worden aan: Mevrouw Cohen Stuart, Oostsingel 18, Delft.

Alles is welkom, dus zowel leerboekjes, als leesboeken enz. voor jongens en ouderen.

Delft, 9-12-'19.

G. VAN DER VEGT.

STUDIEBELANGEN.

OPENBARE VERGADERING VAN DE CENTRALE COMMISSIE, op Maandag 15 December, te vier uur, in Zaal Acht, van de voorm. Indische Instelling, Oude Delft 69.

Toegankelijk voor alle Ingeschrevenen.

Bij de C. C. zijn ingekomen twee requesten, resp. van eenige Mijnbouwkundige studenten en eenige leden van het Technologisch Gezelschap, (dit laatste met begeleidend schrijven van het Bestuur van het T. G.) Er wordt in verzocht om overzichten van het op alle bijeenkomsten behandelde in de gebouwen te willen aanbrengeu.

Naar aanleiding hiervan besloot de C. C. vergadering van 8

December j.l. om voortaan overdrukken van het door haar in het S. W. gepubliceerde in de voornaamste gebouwen op te hangen.

De Secretaris,
F. W. VAN BERCKEL.

REDACTIONEEL.

Twee ingezonden stukken over de kwestie „Straatsburg” zal de redactie in petto houden tot dat het officieel verslag van de Senaat van het D. S. C. over de voorafgaande besprekingen en de reis naar Straatsburg een duidelijk licht op de zaak geworpen zal hebben.

RED.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Mededeelingen.

De heer Dr. A. van Rossem, t. bij beschikking van den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen van 24 Juli 1919, No. 2532, afd. H. O. toegelaten als privaatsdocent in de afdeeling der Scheikundige Technologie aan de Technische Hoogeschool te Delft, tot het geven van onderwijs in de rubberchemie en de rubbertechnologie, heeft zijn voordrachten aangevangen met het geven van een openbare les, op Woensdag 10 December j.l. te 3 ure, in Zaal 32 van het Laboratorium voor Scheikunde der Technische Hoogeschool.

TECHNISCH STUDENTEN TIJDSCHRIFT.

Het T. S. T. is het orgaan van het Delftsche studie leven. Redacteuren worden benoemd met medewerking van alle Vakverenigingen van Studeerenden. Oorspronkelijke bijdragen. Verslagen van excursies, vergaderingen. Uitgewerkte examenopgaven. Eindexamen-ontwerpen. Boekbesprekingen. Technische bijlagen. **Nieuwe rubriek: De Ingenieur in Ned.-Indië.** Lijsten van, door Hoogleeraren aanbevolen, boeken. Goede illustraties.

Abonnementsprijs f 5,- per jaargang (f 3,- voor de eerstvolgende 6 nummers).

Studenten van alle faculteiten steunt Uw eigen studie-orgaan; weest er trotsch op, dat zoo'n blad bestaat. Abonneert U nog heden!

Administratie-adres: Binnenwatersloot 33.

